

עכודים

מפצח

נגדו. במקום לירוק לו בפנים ירקותי לו את הכדור בשער — 1:0. אחרי זה הפועל התרגנו ואנחנו שיחקנו. היו לנו כמה הזדמנויות וזה שלא נוצלו, עד שבדקה ה-25 הלכתי לבעוט מכת קרן. אתם זוכרים את הקרן שנתתי להפועל חיפה בסבוב הראשון? הפעם זה היה אותו דבר. עליי השער עמדו אולי 20 שחקנים. בעטתי, וכולם קפצו אל הכדור. אבל הוא שיקר אותם וברח מהם אל תוך השער, מבלי שאף אחד יגע בו. גולים כאלה אני שומר במיוחד בשביל הפועל חיפה.

במחצית השנייה של המשחק היתה הרחוקה החזקה נגדנו, וכדי לשמור על היתרון שיחקנו עם הרצים ומקשר אחד אחורנית. היו לנו שוב שתי הזדמנויות. פלשל ורפי לוי עמדו מול שער ריק, אך בעטו החוצה. אני עמיתי מול שער ריק ובעטתי לשער, אבל ברגע האחרון נכנס לשם איזה בק, והוציא את הכדור.

★ ★ ★

רמי מה שהעיתונים כותבים, אפשר לחשוב שלפחות הרגתי את צייקובסקי עם סכין מטבח. רק זה חסר לי, שאשתי פנינה תחשוב שסחבתי איזה סכין מהמטבח. בסך הכל, זה לא היה אפילו פאול גס. זאת היתה בעיטת חיבה כזאת. אמנם לא בצורה הכי יפה, אבל אם אתם חושבים שאני התכונתי לפאול גס, אז אני מבקש את סליחתכם.

אתם יודעים שברוך כלל אני משחק עדיין מאוד, ואינני פאליסט. אפילו כשאני עושה לפעמים פאולים, אז לא החצי ממה שעושים לי. מה יש, צייקובסקי הוא לא פאליסט? אלא שהוא יודע לעשות את זה בשקט, שאף אחד לא רואה. בכלל זה לא יפה ששחקן כזה, שהוא בעצם פרופסיונל, יבוא לשחק איתנו, עם חובבים העובדים קשה והולכים בארבע וחצי בבוקר לעבודה. אבל הצרה היא, שאצלנו בארץ יש הרבה דברים אסורים אך עושים אותם, ואת זה תוכלו לקרוא בספר שלי שיצא בקרוב.

בהזדמנות זאת, זמרות הכל ועל אף הכל, אני מצטער שלא השתלטי על עצמי ובעטתי לצייקובסקי מפצח הכדורים, בעכו. כאלו שאני הייתי מפצח עכויים.

אחרי שהמשחק נגד הפועל חיפה נגמר, נשארתי לראות את המשחק בין הפועל תל-אביב והפועל פתח-תקוה. אחרי שני גולים של טיש ופסקה ייחודית, חשתי שאנחנו כבר יכולים לחזור לעצמנו את הנסיעה לירושלים בשבת הבאה ולשלוש לשם רק את המילואים. אבל פתח-תקוה הצליחו להשחית, והאזהרה של מכבי שיצרכו עוד לנסוע לירושלים. הם חשפיק לנו תוצאת תיקו כדי להיות אלופים. מכונים העיתונים, הם עוד לא יודעים אם להכין תוספת מיוחדת למודעות ברכה להפועל פתח-תקוה או לא.

הייתם במשחק שלנו השבת נגד הפועל חיפה? לזה אני קורא משחק. הכנסתי צייקובסקי שני גולים, והמשחק נגמר. עוד לא היה לנו משחק עם כזה העונה. כנראה שהסיסמאות של האחד במאי הכניסו בהפועל חיפה את ההכרה הפועלית, והם החליטו לנצח את מכבי תל-אביב בכל מחיר, כאילו אנחנו הבורגנים המנצלים והם הפועלים המנוצלים. חוק רק שהם שכחו מי מקבל כסף עבור משחקים — אנחנו או הם. למכבי פתח-תקוה, לעומת זאת, היה קל יותר לשחק נגדנו. קודם כל, זה היה יום אחד לפני האחד במאי, ושנית הם מכבי ולא הפועל ואינם קוראים סיסמאות בהפגנות. על כן, דוקא בעד זה, כמעט הלך להם לנצח אותנו. מישחק זה, שנערך באמצע השבוע, עמד על עצבות גדולה מצד שני הצדדים. מכבי פתח-תקוה היו צריכים נקודות בשביל לא לרדת, ואנחנו בשביל לעלות. אבל כנראה שהפחד מפני הירידה חוק יותר מהפחד לא לקחת את האליפות, ולכן המלכסים שיחקו עם כל הלב. אני באמת לא מבין איך הם הציעו כל כך נמוך בליגה. הם קבוצה טובה, המשחקת יפה עד קו ה-16. חסר לה רק מי שיורביץ את הגולים. המול שלנו הוא, שאלוהים משחק בהרכב שלנו. לפעמים, וברגעים האחרונים השחינו את התוצאה ונשארנו בתמונת האליפות.

המשחק הכי קשה מבין המשחקים האחרונים היה צריך להיות דחקא נגד הפועל חיפה. בגלל זה זכו, חוץ מהפרמיות, גם לביילי סוף-שבוע בשפיים. כי מרכז הפועל, המעוניין מאוד שהפועל פתח-תקוה תיקח את האליפות, החליט לתת להפועל חיפה את כל התנאים לנצח.

★ ★ ★

שקבוצתו של צייקובסקי עלתה על מיגרש באסה, שחקניה חשבו בטח שהם נמצאים באינצידיון בחיפה והתחילו לשחק חוק, עד שאשר היה לחשוב שהם הולכים להיות אלופים, המשחק הזה באמת קובע את גורלם. אף פעם עוד לא יצאתי כל כך שבור כמו ממישחק זה. וטוב שהקהל ידע את זה. אני רק לא יודע — אם הפועל חיפה הם כאלה שליגרים, איפוא היו במישחק נגד הפועל ירושלים שמעתי שלשופט אז היה קל לשפוט, כמו במישחק יידיותי של בנות.

אלא שהפועל חיפה לא לקחו דבר אחד בחשבון. פעם היתה מכבי תל-אביב משחקת רק יפה, בשביל העין. מי שרצה אז לנצח אותנו היה משחק בכות, שובר כמה רגלים ומכניס גולים. הפעם הלכה רגל תחת רגל. החורגו להם מידה כנגד מידה. העסק התחיל תיכף בדקות הראשונות. רצתי אל הכדור שנבעט על שער הפועל חיפה, ובמקרה נגעתי לו ברגל. הוא התנפל עלי וירק לי בפנים. הייתי יורק לו בחורה, אבל זה לא יפה. וחוק מזה השופט פסק לבעוט מכת-עונש בלתי-יישירה יפה.

ספורט

כדורסל

בוקרשט-רמת גן

על שני המפגשים בין אלופת ישראל בכדורסל מכבי תל-אביב, ואלופת רומניה צ.צ.א, במ ניצחון הרומנים בבוקרשט ובמרתון, ועל המפגש הרומניה ומאורעותיו, כותב שחקן מכבי תל-אביב אבי רהם חסיד:

מהרגע בו קיבלנו את ההזמנה לאי-שחק באליפות אי-רופה, בה משתתפת אלופת כל מדינה, התחלנו להתאמן ש-לש פעמים בשבוע במקום פעמיים. אבל כבר מהרגע הראשון לא היה לנו מזל. במשך כל זמן ההכנות לא ידענו אם אברהם שניאור יסע או לא. אפילו באסיפת הקבוצה, בערב שלפני הנסיעה הוא לא השתתף. היתה לנו הרגשה לא טובה. כי שניאור, מלבד היותו השחקן הטוב ביותר שלנו, הוא גם הלך של הקבוצה. ולנסוע לחוץ-לארץ בלי לך, זה לא נעים. רק בחצות ידענו ששניאור כן יסע, וההרגשה השתפרה. אבל לא המל. היינו צריכים להמריא ביום ששי, ב-11 בוקר. בשעה-התעופה הודיעונו שגמריא ב-10.

לא עבר זמן רב ושוב הודיעו לנו ש-ההמראה נדחת ל-11:30. כולם נהיו עצ-בנים, נשארו תחיל לפחות את המאמן יהושע רותן, קרא אותו מל העמל שלפני. אתר כך ישגב לאבול במסעדת שדה-ת-

★ ★ ★

שולחים הזמנות

בתורה לא נעזמה הסתבר לאחרונה יעקב (גינץ) ארקי, אביו של התיאטרון הקטן פנחס-משה. כשהומד לרקוד נערה, שהיתה בתברתו של סרן מחיל הרגלים במועדון התיאטרון, סירב הסרן להרשות לנערה לר-קוד עם גינץ, היכה אותו, פתח בתגרת שולחנות וכסאות. . . עוד פחות נעים היה מצבו של שחקן הבימה שמואל סגל. כשניסה לנעול דלת במונית נוסעת, נפל החוצה. שמואל רודנסקי, אשר ישב במושב הקדמי, לא הרגיש בחטורנו של סגל, אלא לאחר שהמכונית הוסיפה לנסוע כמה עשרות מטרים. אחרי שהוגשה של עזרה ראשונה נבדק סגל בבית-החולים וזוהה על-ידי המנתח הפרופסור מנחם מרמורס. מה יש לזי? שאל סגל את מרמורס. יש לך מזל! היתה תשובת הרופא. . .

יוקיקין ירינו, שהופעלו ביום העצמאות באילת, בעת שלהקת תיאטרון זירה, ברא-שותו של יעקב בורק, הופיעה על גבי דוכנה צפה בחוף, חדרו לתוך האקורדיון של המלה. האקורדיון התלקח ועלה באש, שעה שמקהלת פועלי אילת שרה את השיר ייחיו, על הגס שאירע ליהושע בכיבוש העיר. . . אחרי שתי תחרויות כדורגל בעת ובעונה אחת, הצליח השבת לעקוב אחר משנה שמואל סגל, מרכיב הנבחרת הישראלית לכדורגל. בעת שחזה באינצידיון באסה ביפו בתחרות אחת, האוין באמצעות הרדיו למשחק גמר הגביע באנגליה. . . קשה באמת היה מצבו של גובר ההתאחדות לכדורגל צבי (האיש בעל הצלקת) ברים. ההתאחדות לכדורגל הטילה עליו, למרות כל עיסוקיו המרובים בארץ, לצאת בשלי-חותה למסע מינע באירופה, לשם ארגון משחקים עבור נבחרת ב'. . . לנסיעה אחרת וזה משה וייס, מוכיר ההתאחדות לכדורגל לשעבר, שהתפטר אחרי המעילות בהתאחדות, אשר נחשפו על-ידי העולם הזה. השבוע היגר וייס מהארץ לצמיתות. . . כנס עולמי של יוצאי קפה סטרו בירושלים אורגן על-ידי ועדה מיוחדת, בראשה עומד ד"ר פנחס אביב. הכנס יתקיים בל-ג בעומר, לא תחת הסתה של ועדת העשרה העולמית כפי שמבטיחים המארגנים. הועדה הכינה רשימה של 129 שמות של בעלי זכות כניסה לכנס, ביניהם: המשורר חיים גורי, אלוף-משנה עוזר במר ובתריסר יושבי עטה המפורים מיום ברחבי פחלג.

למגרש היה שקט מוחלט ואפשר היה לשמוע זנב, ואילו כאשר עלו הרומנים געש האינצידיון והיו מחיאות-כפיים שלא שמענו בזמנו אפילו במוסקבה, באליפות אירופה. לפני תחילת המשחק לא נערך שום טקס, לא הושמעו הימנונים; רק החליפו דגלים. התחלנו יפה, וכבר בהתחלה הובלנו. אח-רי כל שני סלים שלהם היינו מחליפים או-טומטית את השמירה שלנו מאזורית לאי-שית, כדי לבלבל אותם. אבל כאשר ראינו שזה לא מצליח, הפסקנו.

כאשר הובלנו ביתרון של תשע נקודות ראה פתאום אפרים אטלס, המלחה שלנו שישב במוזיקרות, איך שני השופטים — בולגרי ויוגוסלבי — ניגשו למוזיקרות, קרצו אחד לשני, ומאותו רגע התחילו לדפוק או-תנו בכוחה. תוך כמה דקות היו כלל ה-שחקנים שלנו שלוש-ארבעה פאולים, ו-המאמן החליט להוציא אותם מהמגרש כדי לשמור עליהם לסוף המשחק.

פתאום קצו השופטים נגדנו שני פאר-לים טכניים, פאול אישי, ועוד שניים טכניים. וכך, בשלוש דקות, קלעו הרומנים חמש נקודות. מאותו רגע הובילו. כאשר התקרב המשחק לסיומו היו לנו שבעה שחקנים בחוץ, ארבעה על המיגרש. הפסדנו את המשחק 65:84.

אסיר ציון במוזיאון. בערב היה לנו גשף בצירות. אחר כך הלכנו לבקר במר-יזאון הביולוגי, ושם פגשנו אסיר ציון אחד. הוא חזר לדבר אתנו, והיה מראה לנו בידיו על המוצגים, ותוך כדי כך סיפר על הסוגריה שלו, ושיש לו משפחה בחולון.

בדרך חזרה ארצה ביקשנו שארגנו את משחק-הגופלן במיגרש הכדורסל בחולון, לו אנחנו רגילים, והתכוננו לנצח את הרור-מנים. אולם אירגנו לו את המשחק דחקא על-מגרש התול באינצידיון רמת-גן, ושם אי-אפשר לשחק, כי התול גזב לבדו, והרור-גם השחקנים על מגרש חזר רגילים לבד. הם גזתו 63:61.